

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1452/2020
04.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца „ЕКО ГРАДЊА - ПРОЈЕКТ СГ“, ДОО из Ковина, чији је пуномоћник Никола Мађинца адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради заштите од дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5441/2019 од 20.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неосновна, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5441/2019 од 20.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 2296/18 од 18.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да на име штете исплати тужиоцу износ од 8.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.12.2018. године до исплате, као и да се утврди да је тужени дискриминаторски поступао према тужиоцу у поступку Гж 4469/17 који се водио пред Апелационим судом у Београду и у поступку Рев 4326/18 који се водио пред Врховним касационим судом у Београду, на начин ближе означен у изреци пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5441/2019 од 20.11.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца са допунама и потврђена пресуда Вишег суда у Смедереву П 2296/18 од 18.04.2019. године и решење Вишег суда у Смедереву П 2296/19 од 20.09.2019. године. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је балговремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је учињена у поступку пред другостепеним судом, прекорачења тужбеног захтева, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 са изменама и допунама), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нису учињене ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП у поступку пред другостепеним судом. Одлучујући о тужиочевој жалби другостепени суд није погрешно применио ни једну одредбу Закона о парничном поступку па ни одредбу члана 3. став 3. ЗПП, у вези са одредбом члана 101. став 5 ЗПП, обзиром да је одговор на тужбу изјављен од стране тужене садржао све што је потребно да би се по њему могло поступити, па није постојала обавеза суда из члана 101. став 5. ЗПП за одбацивање овог поднеска. Такође није учињена повреда поступка из члана 407. став 1. тачка 5. ЗПП јер другостепени суд није прекорачио тужбени захтев.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је странка у парничном поступку Вишег суда у Смедереву П. број 23/16 који је водио због заштите од дискриминације сматрајући да у поступцима пред Привредним судом у Панчеву у предмету П 278/11 и Привредним апелационим судом у Београду, није имао једнак приступ и заштиту својих права. Пресудом Вишег суда у Смедереву П 23/16 од 14.11.2016. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж број 4469/17 од 18.10.2017. године одбијен је тужбени захтев, а пресудом Врховног касационог суда Рев 4326/18 од 31.08.2018. године одбијена је ревизија тужиоца против наведене другостепене пресуде. Тужилац, незадовољан одлучивањем у поступцима пред Привредним судом у Панчеву и Привредним апелационим судом, поднео је у предмету Вишег суда у Смедереву тужбу за заштиту од дискриминације, а затим, незадовољан одлуком првостепеног суда као и одлуком Апелационог суда у Београду који је одбио жалбу тужиоца, те одлуком Врховног касационог суда који је одбио као неосновану ревизију тужиоца, поново поднео тужбу ради заштите од дискриминације у наведеним поступцима.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да у конкретном случају не постоји дискриминација тужиоца.

Законом о забрани дискриминације („Службени гласник Републике Србије“, број 22/09) прописано је да изрази „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључење, ограничавање или давање првенства) у односу на лице или групе лица и чланове њихових породица, или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин које се заснива на неком од набројаних личних својства или другим стварним, односно претпостављеним личним својствима (члан 2. став 1); да се изразима „лице“ и „свако“ означава физичко лице које борави на територији Републике Србије или на територији под њеном јурисдикцијом, без обзира на то да ли је држављанин Републике Србије или неке друге државе, или је лице без држављанства, као и правно лице које је регистровано, односно обавља делатност на територији Републике Србије (члан 2. став 2); да свако има право да га надлежни судови и други органи јавне власти Републике Србије ефикасно штите од свих облика дискриминације (члан 3. став 1); да су сви једнаки и уживају једнак положај, једнаку правну заштиту

без обзира на лично својство, и да је свако дужан да поштује начело једнакости односно забране дискриминације (члан 4. став 1. и 2).

Из наведених одредби Закона о забрани дискриминације произилази да је главно обележје дискриминације неоправдано прављење разлике између лица. У овом случају, тужилац није било којим актом или пропуштањем у поступању Апелационог суда у Београду и Врховног касационог суда, био дискриминисан на непосредан или посредан начин. Према члану 142. став 2. Устава Републике Србије, судови су самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона, других општих аката када је то предвиђено законом, општеприхваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора, тако да поступање судова приликом одлучивања о захтевима и предлозима странака не може да буде дискриминаторско понашање.

Из наведених разлога, неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права, због чега је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић